

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Vadima Hlavatého a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Mgr. F. D.**
zastoupený advokátkou JUDr. Kamilou Dolejší
se sídlem Dlouhá 123, Plzeň

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro SKPV**
se sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro SKPV ve věcech služebního poměru č.j. PPR-30255-21/ČJ-2015-990131 ze dne 28.11.2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č.j. PPR-30255-21/ČJ-2015-990131 ze dne 28.11.2016 (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č.j. 403/2015 ze dne 23.11.2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia České republiky ve věcech služebního poměru č. 850/2011 o přiznání odchodného.
2. Žalobce v žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné, nesprávné po právní i faktické stránce a nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, nedostatečné obsahové určitosti a nedostatku důvodů a nedostatečného odůvodnění, jakož i proto, že skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Konstatoval, že dne 29.10.2015 podal žádost o obnovu řízení, které bylo ukončeno vydáním rozhodnutí ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č. 850/2011 o přiznání odchodného. Odchodné bylo vypočteno z hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce za rok 2010. Služební příjem žalobce za 150 hodin práce přesčas v kalendářním roce, kterou žalobce vykonal v letech 2010 a 2011, nebyl při rozhodnutí o výši odchodného zohledněn. Skutečností, která vyšla nově najevo a je ku prospěchu žalobce, je dle žalobce především to, že o nárocích žalobce bylo autoritativně rozhodnuto Městským soudem v Praze v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 11 Ad 15/2013. Žádost o obnovu řízení byla však rozhodnutím správního orgánu I. stupně zamítnuta, posléze bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto i žalobcovo odvolání.
3. Žalobce se v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 11 Ad 15/2013 u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 1.7.2013, č.j. PPR-3396-18/ČJ-2013-990131 a jemu předcházejícího rozhodnutí ředitele ÚSKPV Policejního prezidia České republiky, jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti ze dne 29.1.2013 o doplatek služebního příjmu za výkon služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, kterou vykonal v letech 2010 a 2011. V tomto řízení soud rozsudkem č.j. 11 Ad 15/2013-59 ze dne 8.10.2015 (dále také jen „předmětný rozsudek“) zrušil žalobou napadené rozhodnutí, když shledal nařízení výkonu služby přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, kterou žalobce vykonal v letech 2010 a 2011, nezákonným, přičemž dovodil, že žalobci za ni náležel služební příjem. Předmětný rozsudek byl poté na základě kasační stížnosti zrušen Nejvyšším správním soudem. Městský soud v Praze poté rozsudkem č.j. 11 Ad 15/2013-102 ze dne 13.12.2016 opět rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost nařízení výkonu služby přesčas. Žalobce má za to, že doplatek služebního příjmu za roky 2010 a 2011 bude mít vliv na výši jeho průměrného měsíčního služebního příjmu rozhodného pro stanovení výše odchodného a výše výsluhového příspěvku.

4. V souvislosti s řízením o obnově řízení žalobce odkázal na řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ad 1/2017, kde se domáhal zrušení rozhodnutí ve věcech služebního poměru č.j. PPR-30255-19/ČJ-2015-99013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č.j. PPR-30255-14/ČJ-2015-990131 ze dne 30.5.2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přerušení řízení o žádosti o obnovu řízení (*pozn. soudu: toto řízení skončilo odmítnutím žaloby, protože žalobce brojil proti úkonu správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem*).
5. Žalobce dále odkázal na řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 Ad 11/2016, kde se domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 24.3.2016, č.j. PPR-3396-32/ČJ-2013-990131, kterým bylo opětovně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu (*pozn. soudu: toto řízení skončilo zastavením řízení pro uspokojení žalobce – s ohledem na to, že předmětný rozsudek byl zrušen Nejvyšším správním soudem, došlo k obživení prvotního rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro SKPV ze dne 1.7.2013, č.j. PPR-3396-18/ČJ-2013-990131, a následné rozhodnutí ze dne 24.3.2016, č.j. PPR-3396-32/ČJ-2013-990131 bylo proto zrušeno ministrem vnitra, čímž sice došlo k uspokojení žalobce, aniž by však bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, kterým by byl žalobci doplatek služebního příjmu přiznán*).
6. Žalobce je přesvědčen, že v daném případě byly splněny veškeré předpoklady pro povolení obnovy řízení dle § 192 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Žádost o obnovu řízení byla podána včas a subjektivní i objektivní lhůta pro podání žádosti byly dodrženy. Žalobce tak měl právní nárok na povolení obnovy řízení a vedení obnoveného řízení. Žalobce opakovaně tvrdil a prokázal, že v dané právní věci šlo právě o skutkové omyly zjištěné až po právní moci rozhodnutí. Proto bylo na místě věc znovu projednat, a prolomit tak překážku věci pravomocně rozhodnuté.
7. Napadené rozhodnutí dle názoru žalobce nesprávně a účelově zaměňuje tvrzení účastníků se skutečností, o které bylo rozhodnuto soudem v nalézacím řízení. Novou skutečností, která vyšla najevo a je ku prospěchu žalobce, je především to, že o nárocích žalobce na proplácení přesčasů bylo rozhodnuto předmětným rozsudkem. Až na jeho základě vyšlo najevo, že nárok žalobce na doplatek služebního příjmu existuje a je po právu. Stejně tak vyšlo najevo, že žalobci byla nařízena služba přesčas v rozporu se zákonem, a v rozporu se zákonem bylo rozhodnuto o tom, že se jeho žádost o doplatek služebního příjmu zamítá, neboť jeho služební příjem měl být vyšší. Z toho vyplývá, že o výši odchodného bylo v původním řízení rozhodnuto nesprávně, což žalobce v původním řízení nemohl uplatnit. Žalobce z toho dovozuje, že rozhodnutí o přiznání odchodného vycházelo z nesprávného posouzení předběžné otázky, kterou je zejména výše jeho průměrného hrubého služebního příjmu rozhodného pro výpočet výše odchodného (služební příjem za službu přesčas měl být započítán do služebního příjmu žalobce rozhodného pro výpočet výše odchodného), a že se rozhodnutí o přiznání odchodného opírá o nepravdivé důkazy, zejména potvrzení o výdělků, protokol zpracování, atd., což může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.
8. Žalobce popřel, že by důvodem pro povolení obnovy řízení měl být jiný výklad právních předpisů činěný soudy v rámci jejich rozhodovací pravomoci či ustálení judikatury, nebo že by pouze zpochybňoval právní názor služebního funkcionáře o proplácení služby přesčas, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný. Naopak obě rozhodnutí

Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 11 Ad 15/2013 jsou plně v souladu s ustálenou judikaturou, u které nedošlo k žádné změně.

9. Žalobce též poukázal na svou obdobnou žádost o obnovu řízení ve věci přiznání výsluhového příspěvku a jeho zvýšení podanou k Ministerstvu vnitra, odboru sociálního zabezpečení, přičemž poznamenal, že tento správní orgán na rozdíl od žalovaného sám rozhodl o přerušení tohoto řízení s tím, že případný doplatek služebního příjmu za roky 2010 a 2011 bude mít vliv na výši průměrného měsíčního služebního příjmu rozhodného pro stanovení výše výsluhového příspěvku.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí o nároku žalobce na odchodné bylo vydáno dne 1.11.2011 a nabylo právní moci dne 21.11.2011. Žalobci nebyl předmětným rozsudkem přiznán vyšší služební příjem v letech 2010 a 2011, což by mohlo mít vliv na případné přehodnocení výše odchodného. Předmětný rozsudek sám o sobě nenaplnuje žádný z důvodů povolení obnovy řízení zakotvených v § 192 zákona o služebním poměru, nadto byl na základě kasační stížnosti zrušen, čímž důvod pro povolení obnovy odpadl.
11. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce se v průběhu správního řízení snažil změnit důvod obnovy. V odvolacím řízení se domáhal vyčkání rozsudku soudu o žalobě, která směřovala proti novému rozhodnutí služebního funkcionáře o zamítnutí žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas. Důvodem pro povolení obnovy přitom měl být předmětný rozsudek. V řízení o obnově řízení nelze přihlížet k okolnostem a případným dalším důvodům, které v době vedení řízení neexistují. Dle žalovaného v rámci odvolacího řízení nelze rozšiřovat předmět řízení zahájeného na žádost účastníka řízení o další samostatné důvody, pro něž lze vyvolat další samostatné řízení o žádosti (jejímž předmětem by byly nově vyvstalé důvody). K tomu žalovaný *a contrario* odkázal na § 45 odst. 4 správního řádu, podle něhož může žadatel zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět.
12. K odlišnému postupu jiného správního orgánu (Ministerstvo vnitra, odbor sociálního zabezpečení) v obdobném správním řízení se žalovaný odmítl vyjádřit s tím, že mu nepřísluší hodnotit postup jiného správního orgánu.
13. Ohledně procesního rozhodnutí o nepřerušení řízení žalovaný uvedl, že v době vedení řízení o povolení obnovy řízení neshledal splnění podmínek pro přerušení řízení. Předběžnou otázku totiž představuje případný doplatek služebního příjmu žalobci, nikoli samotné rozhodnutí správního soudu, ani kdyby jím bylo zrušeno původní rozhodnutí o žádosti o tento doplatek a věc vrácena do odvolacího řízení. Žalovaný upozornil na skutečnost, že v době vedení řízení o povolení obnovy řízení ve věci odchodného byla otázka doplatku služebního příjmu žalobci za roky 2010 a 2011 (představující předběžnou otázku) vyřešena pravomocně, což je ostatně i nyní.

Rozhodnutí správního orgánu

14. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně se opírá o nedodržení subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení a zároveň bylo odůvodněno tím, že obnovu řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Správní orgán konstatoval, že žalobce podal dne 29.1.2013 výzvu k zaplacení služebního příjmu, v níž žádal doplatit služební příjem za výkon služby přesčas v letech 2010 a 2011, z čehož je patrné, že důvody pro obnovu řízení mu byly známy nejpozději tímto dnem, nikoli až z předmětného rozsudku. Žádost o obnovu řízení byla podána dne 30.10.2015, a nebyla tak dodržena 90 denní subjektivní lhůta dle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru, která

počala běžet dne 29.1.2013. Dále správní orgán za subsidiárního použití § 100 odst. 2 správního řádu dospěl k závěru, že žalobce mohl a měl uplatnit důvody obnovy již v odvolacím řízení proti rozhodnutí č. 850/2011, kde byl řádně poučen o možnosti podat odvolání, což neučinil. Žalobce totiž musel nutně vědět, že se jeho odchodné bude počítat z příjmu za rok 2010, přičemž osobně převzal všechny (s výjimkou květnové) výplatní pásky, na nichž je uvedena položka práce přesčas. Pokud se tedy domníval, že postup správního orgánu byl chybný, měl vyčerpat řádné opravné prostředky.

15. V napadeném rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že obnova řízení umožňuje znovu rozhodnout z důvodů skutkových omylů zjištěných po právní moci rozhodnutí. Novou skutečností nemůže být nový výklad právních předpisů činěný soudy (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4.9.2012, č.j. 38Ad 13/2010-19). Novou skutečností by mohlo být zjištění, že byla nařízena práce přesčas, nikoli její právní hodnocení. O nařízení práce přesčas však žalobce věděl, zpochybňuje pouze právní názor na její proplácení, přičemž v původním řízení nevyužil opravné prostředky.
16. Žalovaný připustil, že s ohledem na komplexní úpravu obnovy řízení v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů není na místě odkaz na správní řád. Jelikož se však u obnovy řízení jedná o mimořádný opravný prostředek, který prolamuje právní moc původního rozhodnutí, a ustanovení o obnově řízení v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů uvádí, že se má jednat o novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit, lze dovodit, že je tím myšleno řízení celé, včetně případného odvolacího řízení. Žalovaný je proto i nadále přesvědčen, že mohl-li žalobce uplatnit skutečnosti pro obnovu řízení v rámci původního řízení, včetně odvolacího řízení, není zde důvod pro povolení obnovy řízení.
17. Žalovaný nepřisvědčil ani tomu, že rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak. Žádost žalobce o doplacení služebního příjmu byla pravomocně zamítnuta, a i kdyby bylo vydáno rozhodnutí o doplacení služebního příjmu za službu přesčas, nejednalo by se o jiné posouzení předběžné otázky, neboť žalobce v době rozhodování o přiznání odchodného nevznese námitku nezákonnosti. Výzvu k zaplacení služebního příjmu vznesl až zhruba dva roky po tomto rozhodnutí. Žalovaný k tomu dodal, že ustanovení § 192 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru je nutno vykládat tak, že rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, k jejímuž rozhodnutí nebyl oprávněn služební funkcionář.
18. Závěrem uvedl, že důvod pro povolení obnovy v dané věci dán není a čtyřletá objektivní lhůta k podání žádosti již uplynula. Správní orgán je v řízení vázán uplatněnými důvody obnovy a nový důvod pro povolení obnovy řízení je nutné uplatnit v subjektivní a objektivní lhůtě. Ohledně případného přezkumného řízení žalovaný podotkl, že jde o výkon dozorčího práva a žalobce na něj nemá subjektivní právo.

Posouzení žalobních bodů

19. Soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud nepřisvědčil námitce, v níž žalobce označuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, nedostatečné obsahové určitosti a nedostatku důvodů a nedostatečného odůvodnění, jakož i proto, že skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Soud je naopak toho názoru, že se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, na která je nutno

nahlížet jako na jeden celek, vyjadřují ke všem žalobcem uváděným skutečnostem v odpovídajícím rozsahu, přičemž argumentace správních orgánů nepostrádá logickou provázanost a strukturovanost. Z pohledu soudu jsou tedy rozhodnutí správních orgánů obou stupňů srozumitelná, náležitě odůvodněná a vychází z obsahu spisu. Ostatně sám žalobce se v tomto směru omezil pouze na výčet údajných nedostatků napadeného rozhodnutí, aniž by je blíže specifikoval. Těžiště jeho argumentace přitom spočívá právě v rozporování právních názorů správních orgánů, což by stěžil mohl činit, pokud by o právní posouzení věci nebylo dostatečně srozumitelné.

21. Soud k tomu dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
22. Podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,
 - b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo
 - c) rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.
23. Podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
24. Žalobce ve své žádosti o obnovu řízení za důvod obnovy označil to, že rozhodnutí ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování Policejního Prezidia ČR ve věcech služebního poměru č. 850/2011 ze dne 1.11.2011 o přiznání odchodného vycházelo z nesprávného posouzení předběžné otázky, nepravdivých důkazů, a dále uvedl, že vyšly najevo nové skutečnosti, které jsou k jeho prospěchu. Za důkaz, o který všechna tato svá tvrzení opírá, přitom označil předmětný rozsudek. Vydání předmětného rozsudku však dle náhledu soudu nelze podřadit pod žádný z důvodů pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru. V žádném případě se nejedná o jiné rozhodnutí o předběžné otázce, kterou má být dle žalobce výše jeho průměrného hrubého služebního příjmu. Posouzení této otázky nebylo předmětem soudního řízení, ve kterém byl vydán předmětný rozsudek, mimoto v rámci řízení o odchodném nebyla tato „předběžná otázka“ služebním funkcionářem samostatně řešena (žalobce v původním řízení nijak

nezpochybňoval výši svého průměrného hrubého služebního příjmu). Nadto se vůbec nejednalo o předběžnou otázku, tj. otázku významnou pro rozhodnutí ve věci samé, o níž by měl rozhodovat jiný, k tomu příslušný správní orgán. Soud k tomu na okraj dodává, že z podání žalobce není známo, zda již případně došlo k vydání vyhovujícího rozhodnutí o proplacení přesčasů za rozhodné období.

25. Vydání předmětného rozsudku rovněž nelze považovat za důkaz prokazující nepravdivost důkazů, ze kterých služební funkcionář vycházel v původním řízení při rozhodování o přiznání odchodného. Předmětný rozsudek se k otázce pravdivosti těchto podkladů (důkazů) užitých v původním řízení vůbec nevyjadřuje. Tyto podklady pro vydání rozhodnutí o odchodném nebyly nepravdivé ve faktickém slova smyslu - pravdivě odrážely skutečnost, že nařízené přesčasy nebyly žalobci proplaceny. Žalobce tuto faktickou pravdivost uvedených podkladů nepřipustně zaměňuje s otázkou (ne)zákonnosti postupu správního orgánu při nařizování služby přesčas v rozhodném období.
26. Vydání předmětného rozsudku, o který výlučně žalobce opřel svou žádost o obnovu řízení, lze sice obecně považovat za novou skutečnost, nikoliv však za novou skutečnost ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Předně se nejedná o takovou skutečnost, která by existovala v době původního řízení, což je zřejmé z data vydání předmětného rozsudku. Žalovanému je dále nutno přisvědčit v tom, že novou skutečností odůvodňující obnovu řízení nemůže být výklad právních předpisů činěný soudy v rámci jejich rozhodovací činnosti, jak žalovaný zdůraznil s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4.9.2012, č.j. 38 Ad 13/2010-19, který se zabývá právě aplikací § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Novou, dříve neznámou skutečností ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je třeba rozumět taková skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování v původním řízení sice existovala, ale nemohla být v tomto řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tato skutečnost v době původního řízení existovala, ale účastník jí buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina, která byla v době řízení považována za ztracenou, atp.). Novou skutečností představující důvod pro povolení obnovy řízení tedy může být pouze skutečnost existující již v době rozhodování správního orgánu v původním řízení, která v souhrnu s dalšími skutečnostmi vytváří skutkový stav, jenž zde byl v době vydání rozhodnutí v původním řízení, k němuž se mimořádný opravný prostředek upíná, a která nově, to jest až po právní moci tohoto rozhodnutí, vyšla najevo, když předtím nebyla známa ani účastníku řízení, ani správnímu orgánu, a nemohla být proto správním orgánem při rozhodování vzata v úvahu.
27. Soud na tomto místě považuje za potřebné zdůraznit, že obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností, nikoliv k nápravě nezákonnosti rozhodnutí vydaného v původním řízení spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Judikatura soudů spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností (či důkazem), z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2010, č.j. 6 As 39/2009-74). Je tedy vyloučeno, aby předmětný rozsudek, jehož se žalobce v žádosti o obnovu řízení dovolává, byl způsobilý měnit skutkový stav a vyvolat důvodnost povolení obnovy řízení, nehledě k tomu, že se ani nejedná o důkaz, který existoval v době původního řízení. Shledal-li tedy žalovaný, že předmětný rozsudek nemůže odůvodňovat povolení obnovy řízení, je třeba jeho závěru přisvědčit.

28. Soud pro úplnost uvádí, že si je vědom toho, že zákon o služebním poměru obsahuje komplexní úpravu obnovy řízení. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby byla při posouzení věci zohledněna i judikatura týkající se obnovy řízení dle správního řádu, neboť úpravy obnovy řízení v obou předpisech vycházejí z totožných principů a mají shodný účel, jímž je náprava skutkových nesprávností.
29. I kdyby soud připustil, že novou skutečností dle § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je závěr o nezákonnosti postupu služebního orgánu spočívající v neproplácení přesčasů žalobci v rozhodném období, který žalobce dovozuje z předmětného rozsudku (tento názor soud, jak výše uvedeno, nesdílí), nebylo by možné žalobcově žádosti o obnovu řízení vyhovět, protože žalobce o této skutečnosti – nezákonnosti neproplácení přesčasů – musel vědět nejpozději ke dni 29.1.2013, kdy, jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podal žádost o doplatek služebního příjmu za výkon služby přesčas. Žalobce tedy s argumentací, v níž poukazuje na uvedenou nezákonnost postupu služebního orgánu, rozhodně nemusel vyčkávat na vydání předmětného rozsudku. Nejpozději ode dne 29.1.2013 by tak žalobci počala běžet subjektivní 90denní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení, z čehož nutně plyne, že žádost podaná dne 29.10.2015 by byla zjevně opožděná.
30. Neopodstatněná je i žalobcova námitka, v níž poukazuje na odlišný postup jiného správního orgánu, neboť ten jednak není předmětem řízení o této žalobě a nadto se nejednalo o postup, který by byl pro žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí závazný.
31. K procesní stránce věci soud závěrem jen stručně dodává, že rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o přerušení řízení o obnově řízení bylo zcela na místě, protože výsledek jiného řízení by nemohl nic změnit na závěru o nedůvodnosti žádosti o obnovu řízení, v níž žalobce poukazoval na předmětný rozsudek v domněnku, že se jedná o dostatečný důvod pro povolení obnovy původního řízení.
- Závěr*
32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
33. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.